

— Какво мислите да правите сега, като ще е въстание навредъ? попита Рада.

— Каквото трѣбва.

— Какъ каквото трѣба? Вий нѣма да се биете?...

— Какво мож да направя азъ, Радке? Само едно — да умрж!... отговори Кандовъ мрачно.

Вратата се чука три пѣти, ниско.

— Бойчо! извика Рада и му отвори.

Огняновъ влѣзе прѣдрѣшенъ, като селачъ, уморенъ и прашенъ. Той се връщаше отъ Панагюрище. Той бѣ присѣствувалъ въ главното събрание при Мечка, дѣто бѣ рѣшенъ деньтъ на въстанието — 1-й Май. Сега Огняновъ бързаше да иде въ Бѣла-Черква, да земе послѣднитѣ мѣрки по приготвлението, въ нѣколкото дни, които му оставяхъ, и да дигне знамето въ Бѣла-Черква, на урѣчена день. Той мина прѣзъ Клисура, за да се прости съ Рада. Но едва пристигна въ къщата, на края, дѣто имаше прибѣжище, той намѣри тамъ писмо отъ Бѣла-Черкова и бързо се захпти къмъ Рада, безъ да се срѣщне съ нѣкого.

Той се спрѣ и хвърли студенъ и пронизителенъ погледъ на Кандова, който стоеше спокоенъ до прозореца.

Рада избѣбра нѣколко думи да искаже радостъ, но, като видѣ измѣненото лице на Огнянова, тя остана, като попарена.

— Извинете, че тѣй рано ви развалихъ разговора, каза Огняновъ съ горчива усмивка, но блѣденъ.

Едвамъ сега той погледна и Рада.

— Какво е Бойчо? каза тя съ гласъ схванхтъ и прѣстѣпи къмъ него.

— Доста приструвки! каза Огняновъ студено.

Тя се спусна, като да го прѣгърне. Той се дръпна.

— Да е просто, пощадете ме отъ вашитѣ нѣжности... па, като се обърна къмъ Кандова, каза нервно: